Aristoteles: Logica vetus: Copulata super veterem artem Aristotelis secundum viam Thomae Aquinatis, cum textu

[Cologne: Heinrich Quentell], 13 Aug. 1488, 1488 Seite 94

quidē genera priora sunt hijs que sub
se posite sunt differētijs. ꝓpter qd̄ simul
quidē eas auferūt nō aūt simul auferū-
tur. sublato eñ aiali aufert rōnale ⁊ ir-
rōnale. drñe vero nō auferunt gen⁹ nā
si oēs interimant tñ suba aiata sensibil'
subintelligitur que ē aial. Ampli⁹ ge-
nus quidē in eo qd̄ quid ē pdicat diffe-
rentia vero in eo qd̄ quale quidē ē quē-
admodū dcm̄ est pdicatur. Ampli⁹ ge-
nus quidē vnū ē ſm vnāquāq₃ spēm.
vt hoīs id quod ē aial. differētie vo pl'i-
ine vt rōnale mortale mētis ⁊ discipli-
ne pceptibileq₃ b⁹ ab alijs differt. Et ge-
nus quidem ɔsimile est materie forme
vero differentia. cū aūt sint ⁊ alia cōia
⁊ ꝓpria gn̄is ⁊ drñe nūc ista sufficiāt:
Hic Porphi. ɔpat gen⁹ ad drñam penes eoꝝ
differentiā ⁊ ponit sex drñas. pma q₂ gen⁹ p-
dicatur de plurib⁹ q₃ differentia aut aliqd̄ alio-
rū pdicabiliū. ⁊ hoc intelligendū est de differē-
tia diuisiua ⁊ nō ɔstitutiua vt aial pdicat d̄ ho
mine equo aue ⁊ serpēte. quadrupes vero qd̄ ē
differētia de solis quattuor pedes hn̄tib⁹. ho-
mo vo de solis indiuiduis. ⁊ hinnibile de equo
⁊ pticularib⁹ equis. ⁊ accn̄s sil'r pdicat de pau-
cioribus q₃ gen⁹. q₂ nō pōt esse q₃ vnū accn̄s oi-
bus que sunt sub genē ɔueniat vt albū vl' nigꝝ
¶ Scd̄a drñā est q₂ gen⁹ in sua ptāte ɔtinet
duas drās. qd̄ patet p exemplū q₂ aial gen⁹ est
duoꝝ p predicationē sicut aial ɔtinet rōnale et
irrōnale ⁊ pdicat de vtrisq₃. differētia vo de al-
tero tm̄ pdicatur. ¶ Tercia drñā q₂ gn̄a qdez
priora sunt natura his q sunt sub se differētijs
eo q₃ differentie excūt de ptāte gn̄is. hui⁹ aūt si-
gnū est q₂ sublatis generib⁹ auferūtur sil' ⁊ ipe
differentie que sūt sub genere. sed sublatis dif-
ferentijs nō optet q₃ sil' gn̄a auferant. qd̄ ptz per
exemplū q₂ sublato aiali qd̄ est gen⁹ auferūtur
simul rōnale ⁊ irrōnale que sunt drñe aial'. drē
vero simul ablate nō sil' auferūt gen⁹. q₂ si oēs
differentie diuisiue aialis auferātur adhuc tñ
pōt intelligi suba aiata sensibilis que ē aial ſm
esse aialis que est genus ¶ Quarta differētia est
quia genus in eo qd̄ quid ē pdicatur drñā vo
in eo qd̄ quale sicut supius ex eorundē diffini-
tionib⁹ patuit. ¶ Quīta differentia ē q₂ vnū
genus ꝓximū est vnius spēi tm̄ qd̄ in ea ɔtra-
hitur ad spēm ɔstituendā. drñe vero ɔtrahen-
tes sunt plurime vt rōnale mortale mētis ⁊ di-
scipline pceptibile quibus homo ab alijs dif-
fert. ¶ Sexta differētia quia gen⁹ quidē in cō-
stitutione spēi simile ē materie p hoc q₃ ē ɔtra-
hibile. differentia vero similis ē forme q₂ ɔhit
⁊ determinat potentiā generis ¶ Tunc epilo-
gat dicens q₃ licet possent esse alia cōia ⁊ ꝓpria
generis ⁊ differentie tamē ista que nūc dcā sūt
sufficiūt.

Querit An genus predicetur de plu-
ribus q₃ accn̄s. ¶ Dicendū
q₃ sic q₂ ad rōem gener' requirit q₃ pdicet d̄ pl'i-
bus speciebus ⁊ eaꝝ indiuiduis sed ad rōz ac-
cidentis sufficit predicari de plurib⁹ indiuidu-
is plus autem est predicari de spēbus ⁊ indiui-
duis q₃ d̄ indiuiduis tm̄. ⁊ p hoc etiā gen⁹ dif-
fert ab omnibus alijs vt circa textum dictū est

Arguit Genus ɔuenit cū alijs pdi-
cabilib⁹ in hoc qd̄ est pdica-
ri de pluribus. ergo male dicitur q₃ p illud idē
differat ab ipis. Añcedēs ꝓbatur q₂ pdicari
de pluribus est cōmune omibus vt pus patuit
¶ Dicendū q₃ hoc ɔplexū de plurib⁹ capit du-
pliciter. vno° vt valet. i. de multis ⁊ in h oia cō-
ueniūt. Alio° capit ɔpatiue p magis multis ⁊
sic genus differt ab omnibus alijs p hoc q₃ de
pluribus predicatur.

Arguit Accidens predicatur magis
de pluribus q₃ gen⁹ igit. An-
tecedens ꝓbatur quia predicatur de oib⁹ spēb⁹
⁊ indiuiduis. de quibus gen⁹ pdicat ⁊ cū hoc
de ipo genere. Et ɔfirmatur. quia qualibꝫ accn̄s
predicatur de omnibus substantijs corpore-
is ⁊ de omnibus qualitatibus cōcretiue sum-
ptis. sed nō est dabile aliquod genus qd̄ posset
de tot predicari ¶ Dicendū ad illa simul q₃ li-
cet accidens predicetur de omnibus illis tn̄ ad
rationem accidentis nō requirit de tā mult' p-
dicari sed sufficit aptitudo ad predicari de ali-
quibus indiuiduis. Etiā accidens directe so-
lum de indiuiduis predicatur indirecte vo de
generibus ⁊ spēbus. genus aūt directe ⁊ p se p-
dicatur de suis spēbus ⁊ indiuiduis. Vel di-
cendum ſm alios q₃ licet genus nō excedat acci-
dens in ambitu suppositoꝝ excedit tñ pdicati-
onē accidētis in intentionib⁹ subicibiliū ⁊ er-
go genus hoc modo predicat de pluribus q₃
accidens.

Ar Unius spēi est tm̄ vna drñā ꝓxima si-
cut vnū genus ꝓximū. ergo quinta dif-
ferentia est falsa Añs ꝓbatur quia homo spēs

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-226/0094
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG